

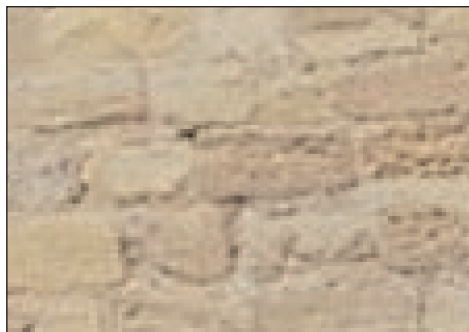
Hörmətli redaksiya!

Dərs dediyim Azərbaycan Dövlət Mədəniyyət və İncəsənət Universitetində beş ilə yaxındır ki, Yaradıcı Tələbələr Klubu (YTK) fəaliyyət göstərir. Aralarında gənc istedadlı yazarlar var. Artıq, bəzilərinin imzasını oxucular tanıyır. Bu sahədə "Ədəbiyyat qəzeti"nin xidməti böyükdür.

Sizə təqdim etdiyim yazılar tələbələrimizin yaradıcılığından nümunələrdir. Hər rənin öz dünyası, bədii qənaəti var. Təbii ki, hələ onlardan yetkin, təkmil yazılar göz-ləmək düzgün deyil. Bəzən sözlər hələ gözü açılmamış bala quş kimi öz yuvasını tapa bilmir, bədii hissləri utancaq gəlin kimi daldalanır, pafos, şüarçılıq da yox deyil. Başlı-cası, yazılarda yeni duyğu, ədəbiyyata yeni baxış, yeni nəfəs var. İndi onların "Ədəbiyyat qəzeti"nin isti nəfəsinə, qayğıya ehtiyacı böyükdür...

Əgər mümkün hesab etsəniz, ayda bir dəfə qəzetin səhifələrində tələbə yaradıcılı-ğına yer ayırasınız ədəbiyyatın xeyrinə olardı...

*Hər şənbə "Ədəbiyyat qəzeti"nin yolunu gözləyən tələbə oxucuları adından AD-MİU-nun müəllimi, YTK-nin rəhbəri, əməkdar jurnalist **Zakir ABBAS***

**Abbasova Aytan**

I kurs, kinoşünas

Müəllimim deyir ki, gələcəkdə məndən yaxşı tərcüməçi ola bilər. Odur ki...

M.ZOŞŞENKO

Stəkan

Hekayə

Bu yaxınlarda məşhur adam olan rən-gsaz İvan Antonoviç Bloxin xəstəlikdən rəhmətə getdi. Onun orta yaşlı dul qalmış qadını Marya Vasilyevna Bloxina mə-rhumun qırxı günü balaca yığıncaq təşkil etdi. Məni də çağırdı.

-Gəlin, - dedi, - rəhmətliyi yad edin. Bizdə toyuq, qızardılmış ördək olmayacaq, heç pəştət də olan deyil. Ancaq çay nə qədər istəyirsiniz için, hətta evinizə də apara bilərsiniz.

Mən dedim:

-Çaya marağım o qədər də böyük deyil, amma gəlmək olar. Rəhmətlik İvan Antonoviç Bloxin mənə qarşı yetərinə xeyrixah olub, hətta, evimin tavanını pul-suz ağartdı...

-Yaxşı, gəlin...

Cümə axşamı mən getdim.

Adam cox idi. Hansısa qohumlar. Bığlarını yuxarıya dik burmuş qayını Pyotr Antonoviç Bloxin də orada idi. Qarpızı qabağına qoyub oturmuşdu. Maraqlısı budur ki, o, qarpızı cib bıçağı ilə kəsib yeyirdi. Mən isə bir stəkan çay içdim, daha həvəsim qalmadı. Bilirsiniz, ürəyim istəmirdi... Ümumiyyətlə, onu de-yim ki, çay o qədər də yaxşı deyildi. Mən stəkanı götürüb kənara itələdim. Bir az səliqəsiz alındı. Qəndqabı da bu tərəfdə idi. Stəkan qəndqabının qulpuna dəydi. Lənətə gəlmiş stəkan çatladı. Fikirləşdim ki, heç kim görməz. İblislər gördülər.

Dul qadın soruşdu:

-Atacan, olmaya, stəkanı sındırdız?

-Boş şeydi, Marya Vasilyevna, hələ iş-lətmək olar.

Qayını isə qarpızdan yeyib doyandan sonra deyilməyə başladı:

-Necə yəni, boş şeydi? Əcəb işdi... Ər-

siz qadın bunları qonaq çağırır, bunlar da qadının əşyalarını sındırırlar...

Marya Vasilyevna sınımış stəkana ba-xınca daha çox qanı qaraldı və deyilmə-yə başladı. Danışığından belə məlum ol-du ki, stəkanı qırmaqla onun təsərrüfatı-na hədsiz ziyan vuruldu.

-Biri stəkanı qırır, ikincisi samovarın lüləyini yerli-dibli qoparır, üçüncüsü də-s-malı cibinə basır, daha bu nə oldu?

Ələf qayın da donquldayırdı:

-Burada söhbət nədən gedə bilər, belə qonaqların sifətini qarpızla dağıtmaq la-zımdır.

Mən ona heç nə deməsəm də, bərk əsəbi və pərt olmuşdum. Özümü toplayıb dedim:

-Yoldaş qayın, mən heç anama da ica-zə vermərəm ki, qarpızı üzümə çırp-sın.

Ümumiyyətlə, deyim ki, çayınızdan döşəməsilən ağacın iyi gəlirdi.

Üç stəkan, bir fincan qırsam da, sizə azdır.

Əlbəttə, burada səs-küy qalxdı, hamı-dan çox səs-küy salan qayın oldu.

Elə bil, onun başına yeyilmiş qarpızın qabıqları dəymişdi. Dul qadın isə qəzəb-dən əsirdi:

-Məndə elə xasiyyət yoxdur ki, döşə-məsilən ağacı çayın içinə salım. Bəlkə siz evdə özünüz belə edib, başqalarına şər atırsınız. İvan Antonoviç bu ağır sözlər-dən yaqın qəbirdə dəfələrlə o yan-bu yan çevrilib...

Qayın ayağa qalxdı:

-Belə olandan sonra sizi rahat burax-sam it oğluyam.

Mən də ayağa qalxıb dedim:

-Qaynınıza da, sizə də tüpürüm,- de-dim və çıxıb getdim.

Bu söhbətlərdən iki həftə sonra məh-kəmədən Bloxinanın məsələsinə görə, ça-ğırış vərəqəsi aldım.

-Gəldim məhkəməyə və təəccüblən-dim, hakim məsələyə baxıb dedi:

-İndiki zamanədə belə şeylər məhkə-mədə çox olur. Bu vətəndaşa pulu ödə-yin.

Dedim:

-Mən ödəməyə razıyam, ancaq prin-sip olaraq çatlamış stəkanı mənə vermə-lərini istəyirəm.

Dul qadın cavabında:

-Sox gözünə, sənin olsun.

Səhərisi gün, onların süpürgəçisi Sem-yon stəkanı gətirdi, özü də qəsdən üç yerdən sındırılmışdı.

Təkcə bir söz dedim:

-Öz əbləhlərinə catdır ki, onları məh-kəmələrdə cürüdəcəm. Mənim mənləyimə toxunanda, məsələni tribunala kimi çat-dıra bilərəm...